

Sygn. akt V GC 778/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR J. Dams

Protokolant: S. Poborczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa :

(...) sp. z o. o. w K.

przeciwko:

(...) sp. z o. o. w B.

o zapłatę 20.750 zł

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. V GNc 952/14, w części co do kwoty 10.750 zł (dziesięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 10.000 zł od dnia 19 lutego 2014 r. do dnia 29 kwietnia 2014 r.
- od kwoty 5.000 zł od dnia 19 lutego 2014 r. do dnia 10 czerwca 2014 r.
- od kwoty 5.000 zł od dnia 19 lutego 2014 r. do dnia 18 czerwca 2014 r.
- od kwoty 10.750 zł od dnia 19 lutego 2014 r. do dnia zapłaty

II. w pozostałej części nakaz zapłaty uchyla i postępowanie umarza

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.657,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygnatura akt: V GC 778/14

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w K. pozwem z dnia 24 kwietnia 2014r., złożonym w postępowaniu nakazowym, domagała się od (...) sp. z o.o. w O. zapłaty kwoty 30 750 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 19 lutego 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Uzasadniając roszczenie strona powodowa podała, że na podstawie wcześniej przygotowanej oferty w dniu 31 października 2013r. strona pozwana złożyła zamówienie na wykonanie przez powódkę uszczelnień bram. Wystawioną na tę okoliczność fakturę zaliczkową na kwotę 13 061,37 zł strona pozwana uregulowała w całości. Po wykonaniu usługi strona powodowa wystawiła fakturę końcową na kwotę dochodzoną pozwem, jednakże wezwanie pozwanej do jej zapłaty pozostało bezskuteczne.

Pismem procesowym złożonym dnia 6 maja 2014r. strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu w zakresie należności głównej do kwoty 20 750 zł, wskazując na dokonaną przez pozwaną po złożeniu pozwu zapłatę w kwocie 10 000 zł.

W konsekwencji postanowieniem z dnia 13 czerwca 2014r. tut. Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 10 000 zł należności głównej i odsetek liczonych od niej po dniu 29 kwietnia 2014r. W stosunku do pozostałego roszczenia tut. Sąd wydał w dniu 13 czerwca 2014r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, sygn. V GNC 952/14.

Strona pozwana złożyła zarzuty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania. Zarzuciła, że dokonała na rzecz powódki zapłaty łącznej kwoty 20 000 zł (nie zaś tylko 10 000 zł), wobec czego powództwo ponad kwotę 10 750 zł jest niezasadne. W stosunku do pozostałej części należności pozwana podała, iż wstrzymała się z zapłatą w związku z nienależytym wykonaniem umowy przez stronę powodową. Wskazała, że w protokole odbioru technicznego z dnia 1 lutego 2014r. poczyniono wzmiankę o ujawnieniu usterek przedmiotu umowy, które to usterki - wedle twierdzenia pozwanej – w dalszym ciągu pozostają nieusunięte. Strona pozwana zarzuciła, że powódka zamontowała kurtyny niezgodnie ze sztuką budowlaną, w związku z czym niszczą one elewację (wykończenie wnętrza), a nadto istnieje ryzyko ich odpadnięcia. Zdaniem pozwanej wymagalność roszczenia strony powodowej nastąpi dopiero po dokonaniu ostatecznego odbioru technicznego po usunięciu usterek, w związku z czym powództwo jest przedwczesne. W dalszej kolejności pozwana wskazała, że powołane wady nie mają charakteru istotnego i zażądała obniżenia wynagrodzenia powódki o kwotę 10 750 zł, mającą odpowiadać kosztom napraw wymaganych celem uzyskania należytej jakości dzieła, w tym kosztom naprawy uszkodzonej elewacji oraz demontażu i ponownego prawidłowego montażu kurtyn.

Pismem procesowym z dnia 25 września 2014r. strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu do kwoty 10 750 zł wraz z odsetkami ustawowymi. W odpowiedzi na zarzuty pozwanej wskazała, że uwagi poczynione w protokole odbioru technicznego miały charakter nieistotny i wszystkie zostały usunięte w dniu 3 marca 2013r., przy czym wyjaśniła, że wymienione w protokole jako wada logo strony powodowej taką wadą nie jest, gdyż pozwana zaakceptowała ofertę pozwanej, załącznikiem do której było zdjęcie kurtyny obrazujące m.in. miejsce lokalizacji spornego logo. Zarzuciła też, że strona pozwana nigdy nie złożyła reklamacji co do sposobu montażu spornych kurtyn, w związku z czym nie służą jej roszczenia z tytułu rękojmi (obniżenie wynagrodzenia).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w K. w październiku 2013r. przygotowała dla (...) sp. z o.o. w O. ofertę uszczelnień dokowych bram, w oparciu o którą w dniu 31 października 2013r. strona pozwana złożyła zamówienie na wykonanie dzieła. Wartość przedmiotu umowy określono na kwotę 35 619 zł netto, z czego kwota 10 619 zł + Vat miała być zapłacona w formie zaliczki, a dalsze 25 000 zł + Vat w terminie 14 dni od daty odbioru technicznego i otrzymania faktury.

Strona pozwana zamówiła istotne uszczelnienia w związku z wykonawstwem inwestycji realizowanej w O. k. L. dla spółki jawnej Zakłady (...).

(Dowód: - oferta z dnia 28.10.2013r., k. 12-14 akt,

- zamówienie z dnia 31.10.2013r., k. 15 akt,

- korespondencja elektroniczna stron z dnia 31.10.2013r., k. 16 akt)

Strona pozwana dokonała w dniu 4 listopada 2013r. zapłaty zaliczki, a strona powodowa przystąpiła do realizacji umowy.

(Dowód: - faktura zaliczkowa nr (...), k. 18 akt,

- potwierdzenie przelewu, k. 19 akt)

W dniu 1 lutego 2014r. strony dokonały odbioru technicznego zamontowanych przez stronę powodową uszczelnień, przekazując je z tą datą do użytkowania. W uwagach do protokołu wskazano na występowanie w jednym uszczelnieniu (opończy nr (...)) zbyt krótkiego płaszczka i stwierdzono, że ma ona zostać wymieniona. Ponadto przedstawiciel pozwanej zażądał likwidacji z płaszczki uszczelnienia loga powodowej spółki. Logo to nie zostało zaakceptowane przez

inwestora, dla którego strona pozwana realizowała zadanie, gdyż w jego przekonaniu reklamowało ono firmę powoda, nie zaś zakład, w którym zamontowano uszczelnienia.

(Dowód: - protokół odbioru technicznego z dnia 01.02.2014r., k. 21 akt,

- zdjęcia, k. 13 akt,

- zeznania świadka P. K., k. 80v.-81 akt;

- zeznania świadka W. D., k.117v.)

W dniu 3 marca 2014r. usunięto pierwszą ze wskazanych usterek (oponczę nr (...)). Strona pozwana nadal domagała się usunięcia logo powodowej spółki.

(Dowód: - protokół z wykonania usługi, k. 71 akt,

- zeznania świadka G. Z., k. 81 akt,

- zeznania świadka K. G., k. 118 akt,

- zeznania świadka A. R., k. 118v.-119 akt)

W dniu 4 lutego 2014r. strona powodowa wystawiła pozwanej fakturę końcową nr (...) na kwotę 30 750 zł, płatną do dnia 18 lutego 2014r.

(Dowód: - faktura Vat nr (...), k. 20 akt)

W marcu 2014r. stronę pozwaną wezwano do uregulowania w/w należności.

(Dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 10.03.2014r., k. 22 akt)

W dniu 29 kwietnia 2014r. strona pozwana przekazała na rachunek bankowy powódki kwotę 10 000 zł, a następnie w dniach 10 i 18 czerwca dalszą kwotę 10 000 zł, wpłacając w tym celu dwukrotnie po 5 000 zł.

(Dowód: - potwierdzenie przelewu z dnia 29.04.2014r., k. 32 akt)

- potwierdzenia przelewów z dni 10 i 18 czerwca 2014r., k. 51-52 akt)

Pomimo pewnych niedokładności (dotyczy niecentrycznego mocowania niektórych wkrętów mocujących) strona powodowa nie dopuściła się istotnych wad montażowych wykonanego dzieła. Z pewnością istniejące niedokładności montażowe nie miały wpływu na uszkodzenia elewacji, czy aluminiowych profili na krawędziach uszczelnień. Uszkodzenia te najprawdopodobniej zostały spowodowane przez niestaranne dokowanie pojazdów, co mogło być związane z brakiem specjalnych naprowadzaczy (nie były one przedmiotem oferty ani zamówienia pozwanej).

(Dowód: - opinia biegłego sądowego M. B., k. 102-108, 160-166, 216-217 akt)

Strona pozwana nie zgłosiła stronie powodowej reklamacji dotyczącej niestarannego montażu wszystkich uszczelnień.

(Dowód: - zeznania świadka W. D., k. 117v. akt,

- zeznania świadka K. G., k. 118 akt;

- częściowo zeznania świadka G. Z., k.81)

Sąd zważył, co następuje:

Ograniczone powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Bezsprzeczonym w sprawie był fakt istnienia stosunku cywilnoprawnego pomiędzy stronami, opartego o umowę o dzieło w przedmiocie wykonania uszczelnień dokowych bram. W toku postępowania bezsporne okazało się, że do zapłaty przez pozwaną pozostaje jedynie kwota 10 750 zł, gdyż w pozostałej części powódka otrzymała należne jej wynagrodzenie. Choć kwotę 20 000 zł zapłacono w toku procesu, to pozwana wywodziła, że przed jego wszczęciem nie była ona wymagalna, gdyż nie nastąpił ostateczny bezusterkowy odbiór przedmiotu umowy. Spór dotyczył jakości wykonanego przez powódkę montażu, usunięcia przez nią wszystkich usterek stwierdzonych w protokole odbioru z dnia 1 lutego 2014r. (dotyczy aktualnie wyłącznie loga strony powodowej), jak również skuteczności reklamacji dotyczącej montażu i przysługującego pozwanej z tego tytułu roszczenia o obniżenie wynagrodzenia.

Zarzut niewymagalności roszczenia nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z art.642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. O wymagalności wynagrodzenia stanowi zatem samo oddanie dzieła, a do tego może dojść nawet poprzez wystawienie przez wykonawcę faktury VAT, gdyż takie wystawienie świadczy o tym, iż dzieło – w ocenie przyjmującego zamówienie – zostało wykonane (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 24 stycznia 2013 r., V ACa 1019/12). Umowa stron wskazywała jednak, że pozwana będzie zobowiązana do zapłaty całego wynagrodzenia w terminie 14 dni od daty odbioru technicznego i otrzymania faktury (k.15). Jak wskazują przeprowadzone dowody, w sprawie nastąpiło nie tylko oddanie dzieła, ale i jego odbiór. Z treści protokołu odbioru z 1 lutego 2014r. (k.21) wynika bowiem, że był to odbiór techniczny, o jakim mowa w umowie (zamówieniu), przy czym nie zawarto w nim adnotacji o odmowie odbioru. Stwierdzone w protokole wady nie miały charakteru istotnego, a nadto wymiana płaszcza opończy nastąpiła bezspornie w dniu 3 marca 2014r. (k.71). Rację ma też strona powodowa, że widocznego na kurtynach loga jej firmy nie można postrzegać jako wady, skoro na zdjęciach obrazujących przedmiot oferty było ono dokładnie widoczne (k.13). W wyroku z dnia 26 lutego 1998 r. (I CKN 520/97, OSNC 1998, nr 10, poz. 167) Sąd Najwyższy przyjął, że oddanie dzieła nie powoduje wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy oddane dzieło jest dotknięte wadą istotną, czyniącą je niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie. Jeżeli natomiast dzieło ma tylko wadę nieistotną, jego oddanie powoduje, w myśl art. 642 § 1 k.c., wymagalność wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie za dzieło (podobnie SN w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r., II CSK 213/11). Przeciwno twierdzeniu pozwanej o niewymagalności dochodzonego roszczenia przemawiały także i inne okoliczności, tj. zapłacenie z tytułu faktury końcowej w transzach kwoty 20 000 zł. Z uwagi na przedstawioną argumentację roszczenie powoda o zapłatę pozostałej części wynagrodzenia z faktury nr (...) należało uznać za wymagalne. Dla tej wymagalności bez znaczenia pozostawało, że już po odbiorze robót ujawniły się jakiegokolwiek wady przedmiotu umowy (wadliwy montaż kurtyn).

Zarzut wadliwego montażu kurtyn nie uzasadniał zwolnienia strony powodowej od obowiązku zapłaty wynagrodzenia za otrzymane dzieło, a jedynie mógł służyć wszczęciu procedury reklamacyjnej i zgłoszenia stronie powodowej roszczeń z tego tytułu. Z kolei żądanie obniżenia wynagrodzenia w oparciu o przepisy o rękojmi wymagało, aby zostały zachowane akty staranności przez stronę pozwaną, w tym złożenie reklamacji w niezwłocznym terminie z wyartykułowaniem konkretnego żądania (art.563 k.c. w zw. z art.638 § 1 k.c.). Z materiału dowodowego wynikało, że dzieło oddano w dniu 1 lutego 2014r., a jedyną zgłoszoną zasadnie i bezsporną usterkę usunięto w dniu 3 marca 2014r., przy czym nigdy nie wpłynęła reklamacja pozwanej co do nieprawidłowego montażu wszystkich kurtyn. Świadek P. K. podał w tym zakresie (k.80v.-81), że „na początku wszystko wyglądało właściwie, ale gdy to zaczęło pracować, to otwory okazały się za duże w stosunku do śrub”. Według niego kurtyny zaczęły być użytkowane przez inwestora w marcu, wady ujawniły się w marcu – kwietniu 2014r., a w czerwcu 2014r. inwestor zażądał poprawienia montażu. Świadek ten nic nie wiedział o reklamacji, gdyż takimi się nie zajmuje (stąd też za niewiarygodne należało uznać zeznania świadka A. J. – k.170v.-171v. – który podawał, iż telefony do powódki, informujące o złym montażu, wykonywał właśnie P. K.). Z kolei świadek G. Z. (k.81) zeznał niewiarygodnie i sprzecznie, że już w lutym 2014r. serwisanci strony powodowej mieli poprawiać mocowania kurtyn, przy czym problem ze śrubami zauważono dopiero w trakcie użytkowania, po odbiorze budowy przez inwestora w końcu marca 2014r. i dopiero wówczas ów świadek miał mówić przedstawicielowi powódki W. D., że cały montaż jest do poprawienia. Okoliczności tej zaprzeczył natomiast W. D., przy czym nawet bez tego trudno by ją uznać za oficjalną reklamację, skoro G. Z. był inspektorem nadzoru inwestorskiego, nie zaś przedstawicielem kontrahenta powódki – strony pozwanej. Odnotować też należy, że prezes

pozwanej R. C. miał wiedzę o sprawie od innych, gdyż sam zaczął się nią zajmować od czerwca 2014r. (k.172). Nadto istotnym jest stwierdzenie świadka M. D., która podała na k.82, że nie wie, czy jej firma wzywała powoda do usunięcia wad, natomiast inwestor zgłosił wady przy wszystkich kurtynach dopiero 27 czerwca 2014r.

Z uwagi na powyżej opisane dowody brak było podstaw do ustalenia, że pozwana zgłosiła reklamację stronie powodowej co do montażu wszystkich kurtyn, a nadto, że zachowała w tym zakresie wymagane przez ustawę akty staranności.

Na marginesie dodać należy, że roszczenia o obniżenie ceny winno uwzględniać stosunek, w jakim wartość dzieła bez wad pozostaje do wartości dzieła z wadami, co oznaczać może konieczność odniesienia tej wielkości do kosztów przywrócenia dzieła do stanu zgodnego z umową. W przekonaniu Sądu jednak takie koszty w żadnym wypadku nie mogą obejmować kosztów naprawy elewacji, które można co najwyżej oceniać w kategoriach szkody wywołanej nienależytym wykonaniem umowy.

Sąd ustalił również – na podstawie opinii biegłego sądowego M. B. (k. 102-108, 160-166, 216-217 akt) - że zarzucane przez pozwaną usterki są w znacznej mierze niedokładnościami, czy też niestarannościami, które nie wpływają na możliwość użytkowania bram w sposób zgodny z ich przeznaczeniem. Nie mają one zatem charakteru istotnego, co w istocie uznała za bezsporne sama pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty. Zdaniem biegłego nadto wszelkie uszkodzenia mienia inwestora, takie jak odpadanie tynku i kafelek z elewacji, nie mają związku z montażem kurtyn przez stronę powodową, ale ze sposobem ich użytkowania przez inwestora (kierowców dokujących pojazdu). Stwierdzenie takie należy uznać za logiczne i wielce prawdopodobne.

Należy jeszcze wskazać, że strona pozwana jako alternatywną podstawę swoich roszczeń wskazała przepis art. 471 k.c., jednak jednocześnie nie podniosła zarzutu potrącenia, który swoją drogą nie mógłby zostać uwzględniony z uwagi na rygory postępowania prowadzonego w następstwie wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym (art. 493 § 3 k.p.c.). Proces prowadzony w tym kierunku dałby szansę na „obejście” przepisów o nie zachowaniu terminu przepisanego dla zgłoszenia reklamacji.

W konsekwencji powództwo należało uznać za zasadne w części, w której strona powodowa nie została jeszcze zaspokojona przez pozwaną, tj. co do kwoty 10 750 zł wraz z odsetkami ustawowymi wyliczonymi na podstawie art. 481 k.c., jak w pkt I sentencji wyroku z dnia 10 czerwca 2015r., stosownie do terminów dokonania poszczególnych wpłat przez pozwaną. W zakresie, w którym powództwo cofnięto, należało orzec o umorzeniu postępowania na podstawie art. 355 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art.100 przyjmując, że strona powodowa wygrała niniejszy spór w całości. Stronę pozwaną obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez powódkę, na które złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 200,50 zł (po częściowym zwrocie tej opłaty wskutek ograniczenia żądania w toku sporu), koszty zastępstwa prawnego w kwocie 2 417 zł oraz wydatki postępowania związane ze stawiennictwem świadka W. D. w kwocie 40zł. Brak było przy tym podstaw dla nieobciążania strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art.102 k.p.c.